

Krize

Můj život se zastavil v šestnácti letech, uprostřed zmatku dospívání a pubertální krize s rodiči. V Osvětimi jsem opustila matku a sestru, aniž jsem se s nimi mohla rozloučit jediným pohledem, jediným gestem. A když jsem se po nich ptala, jeden polský kápo mi lhostejně řekl: „Koukni na ten kouřící komín, tam jsou všichni.“ Můj život se zastavil podruhé.

Zkameněla jsem hrůzou z té představy, z výčitek svědomí, že jsem nemohla svým nejbližším dát sbohem, omluvit se jim. V bezbřehé beznaději jsem se obrnila hroší kůží. Myslím, že kdybych v sobě okamžitě neudusila tuhle beznaděj, přišla bych o rozum.

Když jsem se vrátila z táborů, nepřestaly mě sžírat výčitky svědomí, že jsem zůstala naživu, že právě já jsem přežila. Proč ne ostatní? Stáli za to tisíckrát víc než já. Co mám teď dělat? Ztratila jsem chuť do života, zdeptaná pocity nepotřebnosti, neschopnosti, osamělosti. Znovu nade mnou zvítězil strach. Stala jsem se Strachem, opanoval mě, aby mě zničil. Z té hluboké propasti mě zachránil jeden nečekaný úsměv. Buď požehnán ten úsměv, výčitky mě stejně ale neopustily.

Nepřestala jsem se za těch sedmatřicet let prát s tou dospívající dívkou, jež si nedokázala odpustit, že přežila; i s dospělou ženou, která byla nucena rychle vyběhnout na dlouhou trať, aniž kdy trénovala. Běžela jsem, abych dohnala čas, abych se podobala ostatním, ale uvnitř mě v

tichosti do krve rozežíraly tisícovky vší. Navenek jsem byla čím dál hlučnější, dravější. Pracovala jsem, studovala, hledala jsem, snažila jsem se stát někým. Úsměv mi sloužil jako ideální doplněk identity, jež nebyla mou vlastní.

Vynaložila jsem tolik úsilí, abych se prosadila. Kde se vzala ta touha konat všechno pro ostatní? Nedělala jsem to snad jenom proto, abych se tím omluvila?

A za co?